

[Eva Møller]

kan indvendingerne ikke bare gå på, at budgetmodellen er dårlig. Vi må give den et andet input. Datamaskiner kan gøre stort set, hvad man beder dem om, så vi må bare lære at spørge mere fornuftigt.

Jeg vil samtidig gerne understrege, at hverken budgetmodellen eller den tidligere UFA-norm er eller var absolutte for den enkelte forsker, for det enkelte fakultet, for det enkelte institut, eller i hvor små detaljer man nu kan finde på at gå ned i planlægningen. Vi må være klar over, at det var en overordnet model, inden for hvilken man skulle arbejde.

Så vidt jeg har forstået, er der mange problemer, hvoraf jeg som sagt tidligere har peget på nogle, men jeg synes da, vi kan være rede til at se på dem én gang til i et samarbejde. De væsentligste problemer, som jeg er opmærksom på, er, at en række små institutter nok har det vanskeligt under budgetmodellen, fordi det her vil være næsten en umulighed at finde de studietrinstilvækster, hvor på hele budgetmodellen baseres.

Jeg ved, at der er institutter, som oprindelig er tænkt og måske fortsat skal være tænkt som næsten rene forskningsinstitutter, der kan have det vanskeligt, men det kunne jo også være, at man skulle ændre på de tanker, man havde, da man oprettede dem, og sige, at nu var det en anden fordeling, der skulle være mellem forskning og uddannelse, men jeg mener, det er noget af det, vi skal se på.

Jeg ved, der kan være problemer med museer og biblioteker og de videnskabelige medarbejdere, der er dér, og også det mener jeg er noget, vi kan se på.

Der er problemer med de serviceydelser, man har over for samfundet generelt, og også i en række mere specielle relationer. Jeg tænker her på rekvireret forskning, rekvireret undervisning, kontraktforskning. Alle disse ting kan budgetmodellen tilsyneladende ikke tage hensyn til i så store detaljeringsgrader, som vi og forskningen kunne ønske os, men så er det et spørgsmål om at få ændret budgetmodellen.

Endelig er der også et enkelt problem med, at akademikere kan være ansat næsten som service inden for teknisk-administrativt personale, idet de kun tager sig af en række servicefunktioner på en række af de meget store og dyre apparater, vi har anskaffet os. Også her kan der måske være grund til at se

på budgetmodellen, men jeg vil gerne sige, at budgetmodel og UFA-normer ikke er noget, der på noget tidspunkt har været gældende for den enkelte, men kun i en helhed, og det er os, der styrer dem, og ikke omvendt.

Det langsigtede mål er, at der skal være plads til nye. Det vil sige, at vi kan opnå relative, men ikke absolutte besparelser på enkelte områder specielt for at give plads til det nye. Der skal ligge en reel prioritering bag de ting, vi foretager os i denne sag, som på alle andre områder. Vi skal have plads til den værdifulde forskning, der er nødvendig på grundforskningsområdet, på den anvendte forskningsområde, men vi skal også have plads til ny forskning, og vi skal have plads til den nødvendige uddannelse, hvis vi ikke skal sakke agterud. Der skal prioriteres, og denne prioritering ville jeg ønske vi kunne få råd om fra de rådgivende organer, fra fakulteterne, fra forskningsrådene og fra landsudvalgene. Jeg ved, det er vanskeligt at bede en række af disse organer om det, fordi styrelsesloven næppe er ideel. Det er ikke nemt at sidde og bespare sig selv, men vi må på den anden side sige, at procentuelle nedskæringer, som man har kørt med hidtil, næppe kan fortsættes, og derfor må vi have nogle kvalificerede råd, anvisninger eller alternativer fra dem, der har fingeren på pulsen.

Ansvar for, at der skal skæres ned, er folketingets, er regeringens. Jeg påtager mig gerne dette ansvar, men ansvaret for den måde, hvorpå der skæres ned, deler vi med de mennesker – som forskere og rådgivende organer – som har speciel forstand på forskningen, og det gør vi, hvad enten de vælger at rådgive os og give os alternativer, vi kan vælge imellem, eller de trækker sig tilbage og siger: uanset hvad I gør, rammer I forskningen lige hårdt. Så vil vi bagefter normalt få at vide, at det område, vi valgte, var det bedste af samtlige.

Jeg vil sluttelig gerne sige, at der kunne være enkelte ting, jeg kunne ønske at få belyst enten i dag af undervisningsministeren eller senere i udvalgsarbejdet. Jeg kunne måske ønske en uddybning af de apparaturplaner og de forskningsprofessorater fra investeringsplanen, som er nævnt i ministerens redegørelse ganske kortfattet, og navnlig af forskerrekruiteringsplanen og dens problemer, men jeg vil også gerne bede ministeren om en uddybning af det, der står i anmærk-